

A close-up photograph of a woman's face, focusing on her mouth and lips. She is wearing bright red lipstick. A colorful, beaded necklace is visible on the left side of her neck. The background is dark, and the lighting is dramatic, highlighting her features.

MËKATËT

E

ZONJËS

EMA

MIRELA KANINI

Botues:

Latif AJRULLAI

Rita PETRO

Redaktore:

Natasha PEPIVANI

Arti grafik:

Eva KUKALESHI

Kopertina:

Semela MERO

© Autori

ISBN 978-1-5457-5651-5

Shtëpia botuese Albas

Në Tiranë: Rr. “Donika Kastrioti”, pallati 14, ap. 4D.

Tel: 00355 45800160; e-mail: info@albas.al

Në Tetovë: Rr. “Ilinden”, nr. 105

Tel: 00389 44 344 047; e-mail: albas_te@yahoo.com

Në Prishtinë: Rr. “Muharrem Fejza”, p.n.

Tel: 00377 45 999 770

e-mail: albas_pr@yahoo.com

Shtypur në shtypshkronjën:

3 Korrik 2018

E tashmja....

Avioni u ul në kohë në aeroportin e Tiranës. Tashme dritat e panumërta të qiellgërvishtësve amerikanë ia kishin lënë vendin qytetit gjysmë të përgjumur të vendlindjes sime. Një grua e mbushur flokëzezë dhe me zë të plotë përpiqej të zgjonte nga një gjumë i thellë djalin e saj katër–pesëvjeçar. I fliste anglisht.

– Honey, grandma is waiting for you¹.

Djali i vogël, që e kishin ngritur nga ai gjumë i ëmbël aq papritur, fërkonte sytë dhe shikonte përreth i habitur, pa kuptuar ku ishte dhe çfarë po ndodhte.

Njerëzit me nxitim nxirrnin valixhet. Dukej sikur udhëtimi i gjatë u kishte shkurtuar durimin. Unë për vetë përpiqesha të ruaja qetësinë dhe të kontrolloja emocionet e mia të çakërdisura. Askush nuk e kishte mendjen tek unë, për më tepër as që mund ta kuptonin se pse ndihesha ashtu. Ishte thjesht në vetëdijen time ajo që, nëse dikush do më kushtonte sadopak vëmendje, nuk do ta kishte fare lehtë të dëgjonte rrahjet buçitëse të zemrës sime. Mora valixhen dhe fillova ta heq zvarrë pothuajse duke u penguar nëpër ato drejt korridore të ngushta të avionit. Me merreshin mendtë dhe menjëherë bëra lidhjen me avionin që kishte qenë aq i ftohtë gjatë udhëtimit sa që me siguri do të kisha marrë ndonjë plevit.

– Ema!

– Toni, ah! Më në fund jam këtu.

U gjenda në krahët e tij, pak si në ajër, e mbështjellë e tëra me krahët e tij të fuqishëm dhe muskulozë.

– Shpirti im, – më pëshpëriti duke më puthur drejt e në buzë.

– Si të shkoi udhëtimi, zemër? U lodhe pak?

– Jo keq, Superman, – ia ktheva unë duke e qesëndisur tek i prekja me përkëdheli krahët.

Toni buzëqeshi duke zbuluar dhëmbët e bardhë dhe duke bërë një gjest shfajësimi. Diçka si “nuk është faji im që jam kaq i lezetshëm”. Kishim mbetur në mes të turmës duke mos ia ndarë dot sytë njëri-tjetrit, ndërkohë që gjithkush tjetër nxitonte të dilte andej për të shkuar diku gjetkë. Nuk ngopeshim së pari çdo tipar me detaje.

– Je shumë e bukur, shpirt, e di?

– Jo. Tani po e dëgjoj për herë të parë, – i thashë duke qeshur. Edhe ti... je aq... i mirë. M’u shua zëri. Toni me shkoi dorën rreth supeve dhe u drejtuam drejt daljes. Në atë moment nuk ekzistonte më asgjë përreth. Bota kishte vetëm një banor për mua. Aroma e trupit që lëshonte Toni, përzier me një tjetër aromë shampoje apo parfumi mashkullor, shto këtu dhe ngrohtësinë e trupit që me përcillte duke me mbajtur aq ngjitur me vetën, ishin ngacmuese. Më kishin dhënë një ndjesi marramendëse sikur të isha e dehur. Nëse të dehurit kishte këtë ndjesi, sepse unë nuk kam pirë kurrë aq shumë ndonjëherë sa të dehem. Do të doja që kjo ndjesi të zgjaste sa me shumë. Kur dolëm jashtë në drejtim të parkingut, Toni më puthi flokët serish duke më falënderuar për ardhjen time. Nuk i besohej akoma që isha aty.

– Pickomë që të besoj se të kam këtu.

– Ku do që ta filloj? – dhe i futa një të pickuar të lehtë në kraharorin e mbushur.

– Prapë s’e besoj dot, – tha ai duke u mbrojtur nga unë që e prekja nga të gjitha anët.

– Po tani? E beson tani që do të nxij të tërin me pickime.

– Oh, drita ime! Oh, tani po! Më ke bërë mashkullin më të lumtur në botë.

Pastaj puthemi gjatë, derisa arrijmë te dera e makinës.

– Uroj që nuk ndihesh e zhgënjyer nga ky surrat, ndoshta jo aq tërheqës sa do ta doje.

– Në fakt sikur me lexove mendjen. Po mendoja pikërisht këtë gjë. Ku i paskam pasur sytë dhe mendjen bashke unë që të shkulem nga fundi i botës vetëm për të parë një surrat të tillë, – i thashë me seriozitet të plotë duke ngritur pak vetullat.

– Ha-ha-ha-ha! O Zot sa të dua, Ema!

Puthemi përsëri akoma më gjatë, por këtë radhë brenda në makinë.

– Kemi pak rrugë për të bërë dhe në këtë orë ka shumë trafik. Nëse do, pusho dhe fli pak. Nuk i dihet a do mund të flesh këto pak ditë që je këtu.

– Paske ndërmend të më torturosh, eee! Pa me thuaj, ku po shkojmë, Toni.

– Ah, është sekret. Ose më saktë surprizë, Ema.

– Pse po më duket vetja si personazh i ndonjë filmi horror sadistik?

– Ha-ha s’e di, e dashur. Por një gjë është e sigurt. Nuk të mungon fantazia.

– Sigurisht. Fantazi e frikshme kur gjithmonë kam dëshirë të shoh anën e errët të gjërave, ndërkohë që besoj në mirësinë e të tjerëve.

– Domethënë fantazon sikur unë të jem një vrasës serial, që të çoj diku në periferi, në një vend të vetmuar. Por ti me aftësitë e tua joshëse je në gjendje të më ndryshosh mendjen dhe unë ta shtyj vrasjen çdo ditë.

– Pak a shumë, sulltani im. E ktheve më shumë si “Njëmijë e një netët” tani.

Qeshëm të dy dhe u puthëm duke mbajtur buzët për pak ngjitur me sytë nga autostrada. Pastaj unë vështroja nga dritarja fshatrat që linim pas. Arat e zverdhura, pemë të vetmuara me gjethe të rëna, lopë të plogëta që kullosnin qetësisht dhe mezi gjenin ca fije bar të thatë për të ngrënë. Fshatarë të mardhur e të veshur mos me keq, fytyrërreshkur e flokëpluhurosor nga të ndenjurit anës rrugës me orë të tëra për të shitur gështenja të pjekura. Një lloj nostalgjie nga fëmijëria dhe rinia e hershme më bëri të më mblidhej një lëmsh në grykë. Sikur të më kishte lexuar mendjen, Toni me pyeti nëse e mendoj ndonjëherë si do të kishte qenë jeta ime këtu, nëse nuk do të isha syrgjynosur në Perëndimin e largët. I thashë që e mendoj shpesh dhe, si me fantazi të ndezur që jam, kam ndërtuar me dhjetëra skenarë në mendje.

– Mendon që do ushtroje të njëjtin profesion?

– Besoj se po. Ajo që bëj ka lidhje me pasionin tim që është të qenët psikologe. Patjetër që atë do bëja. Ndoshta gazetaresë, por ky vend nuk m’i dha dot mundësitë që më dha Amerika. Tani ndoshta është më ndryshe, por unë nga ky vend ruaj kujtime sa të ëmbla, aq dhe të hidhura...

Thonë që çdo gjë ndodh për një arsye. Nuk e kisha menduar kurrë që një nga vendet që do të ngjallte interes investimi për kompaninë time, të ishte pikërisht Shqipëria. Që nga ana tjetër e botës e kisha ndjekur me

interes progresin e demokracisë në vendlindjen time. Kishte shumë për të bërë dhe, sigurisht, do të ishte një proces i gjatë përherë në vazhdim. Kompania për të cilën punoja, me ndihmat që merrte nga shteti në kooperim me sponsorizues hapte qendra të thjeshta për gratë dhe vajzat e abuzuara në çdo lloj forme. Atyre, nëpërmjet këtyre programeve, u jepej mundësia të rehabilitoheshin dhe në disa raste vajza në moshë studentore ndiqnin kurse në Amerikë. Në këtë mision u njoha me Tonin. Kompania për të cilën ai punonte si ekonomist ishte një nga sponsorizuesit më shpirtmëdhën timer. Në profesion ai ishte inxhinier, por mbulonte sektorin e financave dhe ishte në prag të ngritjes në detyrë si drejtor. Në ato dy javë që kishim punuar intensivisht pranë njëri-tjetrit isha ndier mirë, isha ndier e mirëkuptuar. Ai nuk e tepronte as me afrimitet, as me komplimente të panevojshme, siç bënin zakonisht meshkujt në këtë pjesë të rruzullit. Në fakt ai përpiqej të ishte sa më i sjellshëm dhe të fshihte një lloj turbullire që ndiente sa herë që na duhej të udhëtonim ngjitur si sardele në mikrobusin e kompanisë. Me ndrojtje kishte marrë kurajën të më ftonte për drekë dhe për të më treguar ca vende historike që nuk e dija që ekzistonin. Në një kohe aq të shkurtër njohjeje kuptuam që kishim një tërheqje të pashmangshme drejt njëri tjetrit. Ngjashmëria në gjërat që pëlqenim ishte e çuditshme dhe pothuajse e njëjtë. Kuptoheshim me vështrim dhe i mbaronim sentencat njëri-tjetrit. Më tërhoqi çiltërsia e tij dhe të qenët i vërtetë në opinionet e veta, pa llogaritur sensin e humorit që më bënte të qeshja edhe pasi mbetesha vetëm, sa herë i sillja ndërmend. Bisedonim me orë të tëra për asgjë dhe për gjithçka në mënyrën më të këndshme dhe më të shpenguar. Njëherë më tha që i dukesh sikur kishte gjithë jetën që më njihte. Me çdo gjë timen dukej i familjarizuar dhe jo si e dikush që sapo e ke njohur. Unë ndihesha njësoj, por, për të mos dashur ta pranoj këtë fakt, i kisha thënë që me siguri do ishim takuar dikur në ndonjë jetë tjetër. Ai qeshi duke më pohuar që edhe këtë teori e kishte pasur në mendje. Pastaj me shaka më kërkoi të jepja versionet se në çfarë epoke dhe në çfarë vendi kishim jetuar. Unë i thashë se duhet të kishim jetuar diku në vitet para Luftës së Dytë Botërore, në Çikago. Ishim “filthi rich”, pronarë fabrikash.

– Jo, unë isha bankier, – ma preu fjalën ai a thua se po ndryshoja faktet e vërteta.– Ti ishe bashkëpronare fabrikash me tët shoq, se ishe e martuar kur të njoha unë, por i le të gjitha. Histori e ndërlikuar, lëre fare, – e ktheu në humor Toni dhe të dy e kaluam me të qeshura kuptimin e mirëfilltë ku donte të dilte. Pastaj, pas një heshtjeje të shkurtër, më kërkoi që, nëse ishte e

mundur dhe nëse e shihja të arsyeshme, të vazhdonim miqësinë tonë, kur të kthehesha në Amerikë.

– Thjesht do doja të ndaja ndonjë bisedë me ty si me një nga njerëzit më të veçantë dhe më interesantë që kam njohur.

Nuk kisha pse ta kundërshtoja kur ndihesha po aq e tërhequr nga ai...

---

1. Shpirt, gjyshja po të pret,

* * *

Kisha dremitur pak në makinë dhe nuk e di a u zgjova nga një zhurmë e fortë frenash apo nga ajri i ftohtë që hynte nga dritarja pak e hapur. Për një moment m'u duk sikur kisha fjetur orë të tëra, kur në fakt kishin kaluar gjithë-gjithë njëzet apo tridhjetë minuta. Hodha sytë nga Toni. Ai ngiste makinën qetësisht dhe gjithë qenia i rrezatonte kënaqësi. Më vështronte herë pas here me sytë e tij si dy smeralde të gjelbër nën qerpikët e zinj e të dendur. Mbylli xhamin menjëherë, instinktivisht, sapo pa që më përshkuan mornica. Më shkrinin të tërën përkujdesjet e tij të vogla, por aq të rëndësishme. Kishim një koordinim të çuditshëm veprimesh dhe gjestesh sikur të kishim jetuar një jetë bashkë. Ndërsa, kur flisnim *online* kuptoheshim që në gerrat e para, kur diçka nuk na kishte shkuar mirë. Nuk kishte asnjë rëndësi fakti që ishim larg dhe na ndanin oqeanë të tëra.

– Ke më ftohtë, ylli im?

– Jo, faleminderit.

– Mund ta di pse qesh nën buzë ti, e bukura ime?

– Asgjë me rëndësi. Më pëlqen devotshmëria jote.

– Si një qen besnik, s'ke ç'thua, – Toni nxjerr gjuhën me përkëdheli. Pastaj kafshon pak buzën e tij nga brenda. Mua më tërbon kjo gjë dhe ai e di, ndaj e bën qëllimisht. Me siguri po i afrohem vendit ku do të kalojmë disa ditë së bashku. Toni hap dritaren sërish.

– Ndien diçka, ti shpirt?

– Poo, aromën e detit.

– Shih përtej dritares. Orientohesh dot ku jemi?

– Vlorë?!

– Po, jetë.

Në të djathtë të rrugës shtrihej deti gri që shkumëzonte dhe përplaste dallgët në bregdetin me guralecë. Ndjeva ngazëllim dhe hapa dritaren deri në fund duke lënë ajrin e ftohtë të më përkëdhelte fytyrën.

– Do rrimë në Vlorë, zemër?

– Ne do rrimë atje ku t’i pëlqejë princeshës sime.

Pas një cope rrugë e humbëm detin nga sytë dhe u gjendëm mes një kompleksi pallatesh të saponërtuara. Ndalua në pallatin me numër shtatë.

– Mos më thuaj që do rrimë këtu, – thashë unë si me dyshim.

– Kam frikë se po, – buzëqeshi Toni.

Parkoi makinën, më hapi derën mua dhe pastaj nxori valixhet nga bagazhi.

Kur u gjendëm në ashensor, më mori fytyrën mes dy duarve të tij dhe më puthi ëmbël deri në momentin që u dëgjua sinjali i mbërritjes në katin e duhur. Ishte kati i shtatë. Supersticioz deri në kockë, i kishte fiksuar këto shtatat dhe mendonte se i sillnin fatmirësi. Korridori ishte bosh dhe mbizotëronte qetësia. Ndalua dhe Toni po nxirrte çelësat ,ndërkohë që më kishte tërhequr pranë vetes duke më mbajtur me dorën poshtë flokëve. Pastaj, pa duruar të hapte derën, me puthte duke thithur lehtë ritmikisht njëherë buzën e sipërme dhe njëherë atë të poshtmen. Pastaj të dyja njëkohësisht. Frymëmarrja na ishte ashpërsuar të dyve dhe hymë brenda me rrëmbim. Për momentin nuk e vura re hijeshinë e apartamentit ku isha futur. Duart i kishim nëpër trupat e njëri-tjetrit tek përpiqeshim t’i çlironim nxitimthi nga rrobat. Të zhveshur, me trupat ngjitur, mes pëshpërimave të ëmbla dashurore, mes klithmash të lehta herë pas herë, përjetova një dashuri të ethshme e plot pasion. Në fillim me butësi puthesh të nxehta e afshuese deri në ekstazë. Kafshime të lehta, por ngjethëse që pasoheshin nga rënkime ritmike të lehta, por të papërmbajtshme. Kurrë nuk kisha dëshiruar dikë deri në këtë marrëzi sa të bëja gjëra që jo vetëm nuk do të kisha guxuar t’i mendoja, por as që e dija që kisha kapacitetin e duhur t’i performoja. Ndihesha e çliruar plotësisht. Di që ndjeva diçka të jashtëzakonshme që nuk e kisha ndier kurrë më parë. Diçka që edhe pse ishte aq e mrekullueshme, më frikësonte njëkohësisht. Diçka nga ato ndjenja që po i përjetove njëherë, të kthehen në varësi automatikisht. Gjithçka ndjeva dhe përjetova, m’u dukën si safari i Afrikës ku frika harmonizohej me klithmat e këndshme e rrëqethëse të korit të kafshëve të fuqishme e të lira. Ky ishte Safari im apo xhungla që kisha krijuar unë. Një gjë ishte e sigurt, që ky vend më tërhiqte dhe që unë do të përjetoja dashurinë më të madhe të jetës sime. Dashuri si ato që kanë futur nëpër luftëra mbretëri të tëra, apo kanë shndërruar armiqësitë në miqësi. E ndieja që diçka e fuqishme më priste nga ana

emocionale, plot magji dhe mister. Mos kisha gjetur dashurinë e jetës sime në kohën e gabuar?

E lëshuar sipër trupit të Tonit, bëra të ngrihem pasi po e merrja veten pak nga pak.

– Oh, si nuk e vura re sa këndshëm qenka këtu! – thashë pasi pashë rreth e qark.

Edhe Toni u ngrit pas meje. Apartamenti ishte “cottage style²”, me ngjyra të hapura dhe i mobiluar në mënyrë të përsosur. Aksesorët e përdorur kishin ngjyrë blu dhe gurrkali, në kontrast me bardhësinë e gjithçkaje tjetër që mbizotëronte. Nga perdet e hapura shikoje ballkonin me pamje nga deti. Toni ndoqi vështrimin tim dhe i hapi perdet deri në fund në të dyja anët. Dielli kishte perënduar duke lënë vetëm një hije të kuqërremtë mbi një kontur të errët gri me të zezë.

– Oh, një mrekulli! – Për pak më shpëtoi të them “si apartamenti që kemi në Miami”, por vendosa të mos e përmend. Ai që kisha atje ishte për arratisje nga dimrat e ftohtë të Çikagos.

Apartamenti i Tonit i përshtatej tërësisht një prej fantazive tona, simes kryesisht, diskutuar nëpër bisedat tona shumorëshe. Kur e përshkruaja si do ta dëshiroja një apartament bregdetar kisha përshkruar saktësisht atë që kisha në Miami, por Toni nuk e dinte këtë gjë. Ai e kishte bërë realitet duke e marrë me qira të arsyeshme për një vit me shpresën se mua do të më pëlqente aq shumë sa do të doja të jetoja aty me të. U ndjeva e përkëdhelur deri në atë pikë sa u preka. Çfarë të mirë paskesha bërë diku që të meritoja një njeri si ai? Ndihesha femra më me fat në botë dhe pothuajse besoja se dikush atje lart më kishte me sy të mirë. Faleminderit, univers! Faleminderit, Zot! Faleminderit, Afërditë, perëndeshë e dashurisë dhe të gjithë ju, engjëj mbrojtës, që po punoni në favorin tim...

Ditët që kaluam në apartamentin e Tonit ishin absolutisht të mrekullueshme. Jo se bënim ndonjë gjë kush e di se çfarë, por thjesht të qenët në praninë e njëri-tjetrit, shumicën e kohës pa rroba në trup. Pinim verë të mrekullueshme, bisedonim gjatë, qeshnim sa na dhembnin brinjët për budallallëqe e kotësira.

Ndërkohë që unë merrja ndonjë sy gjumë, Toni punonte në kompjuter. Kur zgjohesha e ndiqja me admirim tek punonte i përqendruar të mbyllte

llogaritë e panumërta të kompanisë. E adhuroja. Për mua ai ishte mashkulli më perfekt që kisha njohur. E dashuroja me shpirt gjithë qenien e tij...

Tek rrija një ditë mbështetur me kurriz në kraharonin e ngrohtë dhe të ngjeshur të Tonit, ai me pyeti:

– Si do të shkojë puna jonë, zemër.

Unë heshta gjatë si për të shmangur përgjigjen që nuk e dija as vetë për momentin.

– Nuk dua të shpenzoj asnjë minutë larg teje, shpirt. Nuk e di a e kupton dot se çfarë ndiej për ty.

– Të kuptoj, my love. Nuk e di. Çfarë mund të bëj unë? Gjithçka është aq e komplikuar dhe aq e perealizueshme. Ne nuk kemi as të kaluar dhe as të ardhme bashkë. Kemi vetëm të tashme.

– Rri këtu me mua. Mos u kthe më atje!– vazhdoi prerë Toni me seriozitetin më të madh.

Unë qesha.

– Ah, sikur të ishte aq e thjeshtë, do ta bëja pa hezitimin më të vogël. Po të dy e dimë si shkon kjo punë. Sapo unë të iki larg, ti do më harrosh.. Larg syve, larg zemrës. Do njohësh plot. Këtu vajzat sa nuk të përpijnë ty. Dikush do të ta marrë mendjen dikur.

– E kam zemrën peng, Ema. Kjo gjë e bën të pamundur për një mashkull t'i merret mendja. Pastaj vajzat këtu kanë qenë gjithmonë, nuk mbinë tani. Sytë e mi të shohin vetëm ty. Zemra ime rreh veç për ty, *my love, my everything...*

Sikur ta kisha ditur që atë moment si do të rridhnin ngjarjet, sikur ta kisha ditur që unë kurrë nuk do të doja më njeri tjetër në jetë, nuk do ta kisha lënë kurrë atë apartament, kurrë. Asnjëherë, edhe sikur jeta ime të varej nga kjo gjë...

---

2. Stil vile

* * *

E kaluara....

Të duash të tjerët, të kesh dashuri në shpirt dhe të falësh dashuri nuk është e nevojshme të jetë diçka e lindur. Në fakt thonë që është diçka që mësohet që në vogli, kryesisht nga nëna. Por jo, me mua nuk është ashtu. Në fakt është pothuajse e kundërta. Nëna ime ishte një grua e ftohtë që ose nuk donte dot njeri, ose nuk dinte si ta bënte një gjë të tillë. Ishte e bukur, e egër dhe plot sekrete. Kishte një prezencë të padiskutueshme dhe ishte shumë tërheqëse, gjë që, për habinë time, bënte të fitonte simpatinë e kujt do që takonte. Njerëzit e adhuronin dhe ndiheshin mirë në shoqërinë e saj. Kishte lëkurë të bardhë dhe të shndritshme si fildish. Flokë të errët gështenjë, të dendur dhe të lëshuar deri poshtë supeve, që i qëndronin për mrekulli si kornizë rreth fytyrës. Kishte hundë të bukur, të vogël dhe pak të ngritur përpjetë që i jepte një pamje krenare. Buzët i kishte të plota dhe i lyente gjithmonë me të kuq të ndezur. Vetullat i kishte të dendura dhe me një hark dramatik që përfundonin të holluara aty ku ishte fundi i tyre. Mbjaj mend që babai, kur ishte me të mira, i këndonte gjithmonë një këngë të vjetër “më vrau harku e jo shigjeta”. Sytë i kishte të mëdhenj ngjyrë kafe shumë të hapur. Kishte një të qeshur kumbuese dhe shpërthente shpesh në të tilla, por vetëm kur ishte e rrethuar me njerëz, në shoqëri. Në shtëpi, brenda mureve, shndërrohej në një statujë të frikshme e të ftohtë si mermeri. Unë mund të them pa hezitim që i trembesha shumë asaj kur ishte në këtë gjendje. Ajo ishte tjetër kush që kishte hyrë në qenien e nënës sime si në një episod ekzorizmi. Mjaftonte një shkak shumë i vogël dhe ndoshta i parëndësishëm fare që ta kthente atë në një monstër të vërtetë. U trembesha aq shumë shpërthimeve të saj dhe përpiqesha të mos lija asgjë mangët për të shmangur çdo mundësi që të ndodhnin. Për fat të keq jo gjithmonë kisha sukses. Njëherë kisha harruar një tas porcelani të palarë gjëkund nëpër shtëpi. Kur nëna e gjeti u nxi e tëra nga tërbimi. Pastaj e vërtiti drejt meje duke nxjerrë nga goja me dhjetëra fjalë fyese. Më goditi drejt e në kokë para se të thyhej njëqind copash në tokë. Gjaku po me rridhte përgjatë tëmthave dhe nuk po mbaja dot ekuilibrin, kur pashë në dysheme copat e

bardha të thyera e të përlyera me gjak. Nëna u vërsul drejt meje dhe unë e mblodha veten përnjëherë.

– E sheh ç’më detyrove të bëj? Ulu!Unë s’pipëtiva sepse nuk desha kurrsesi ta mërzisja atë sidomos tani që zëri i saj qe zbutur dhe që dukej qartë që i vinte keq për mua. Më vuri një garzë të pastër te plaga dhe me tha ta mbaja fort. Por vetëm kaq. Nuk më puthi. Nuk u shfajësua dhe as më kërkoi falje. Le që unë i kisha vetë të gjitha fajet. Nuk e di pse e acaroja me çdo sjellje timen. E acaroja me rrobat që vishja. Sipas saj ato ishin shumë të puthitura pas trupit dhe provokuese. Më keq e acaroja me makijazhin që përdorja edhe pse ishte vërtet shumë i lehtë. I dukeshin rebele dhe shpirtlirë. Më akuzonte shpesh që unë isha shkaku që prindërit e mi ishin divorcuar. Çfarë më lëndonte në këtë rast ishte se ajo nuk e kuptonte që gjëja që doja unë më shumë, gjëja për të cilën unë qaja heshtazi në gjumë ishte pikërisht dëshira për të pasur babanë pranë. Atmosfera ishte shumë më ndryshe kur ai ishte i pranishëm. Më mungonte, madje edhe gjëra fare të thjeshta si rutina e tij ditore para se të nisej për në zyrë. Ritualin më i preferuar për mua ishte kur sapuniste fytyrën me furçën e rrojës dhe i hiqte një brisk. Pastaj hidhte kolonjë në të dyja shuplakat dhe ia ngjishte fytyrës duke e goditur lehtë. Unë e ndiqja si manare vërdallë. Pastaj ulej të pinte kafënë. I hidhte një sy gazetës ndërkohë dhe bisedonim për gjëra nga më të ndryshmet. Më përgëzonte për çdo notë të mirë që merrja. Më nxiste të lexoja libra të ndryshëm që i diskutonim pasi i kisha mbaruar. Më mungonte dhe shtëpia e ngrohtë e dikurshme ku kisha kaluar vitet me të bukura dhe më të harmonishme të jetës sime. Më mungonin gjyshërit e mi të mrekullueshëm që më bënin të ndihesha sikur jeta ime të ishte një “fairytail³”. Më mungonin gatimet e shijshme dhe zjarri bubulak që ndonjëherë e vështroja me orë të tëra duke trazuar prushin, e zhytur në mendime. Faqet më bëheshin me dy rrathë të kuq. Apartamenti ku jetoja me nënën tani ishte kallkan. Sa nuk më pushonte zemra, kur hyja për të fjetur në shtresat akull të ftohta të dhomës sime. Nuk kishim sistem ngrohje. Vetëm një sobë me vajguri në kuzhinë që rrallë e ndiznim, sepse nuk kishim para mjaftueshëm për të blerë lëndë djegëse. Kishim dhe një reflektor elektrik rrangallë që të kërdiste nga energjia dhe s’para e përdornim. Shumë herë bija dhe pa ngrënë darkë. Darkë i thëncin. Ishte një copë bukë e fortë, e zezë, e lyer me pak gjalpë dhe një gotë çaj. Kisha humbur në peshë dhe ndihesha melankolike. Gjyshja më tërhiqte vërejtje për këtë gjë sa herë që e vizitoja. Më puthte flokët, më përqaftonte dhe unë e shtrëngoja fort-fort këtë grua

trupvogël e të shëndetshme që e doja aq shumë. Në praninë e saj ndihesha mirë, ndihesha e përkëdhelur, pa asnjë ndjenjë faji apo pasigurie të kotë. Ajo më qetësonte sa herë që ndihesha shpirttrazuar. E kisha të besuarën time më të mirë, me të cilën mund të hapësja pa frikë. I flisja për ndonjë gjë që më shqetësonte, ndonjë problem me shkollën, ndonjë zënkë vajzash, ndonjë djalë që më vinte rrotull. Ajo më jepte këshillat më të vlefshme që do të më ndihmonin në vitet në vazhdim. Mbi të gjitha asaj mund t'i hapësja pa frikë për nënën time dhe sjelljet e saj të pazakonta. Mbaj mend njëherë se isha mbushur aq shumë me mllef prej saj, sa që i thashë “e urrej faktin që kam një nënë të tillë”. Uroja që në vend të saj të qe gjyshja nëna ime. Ajo vuri dorën mbi buzët e saj si për të mbuluar një “oooo” të gjatë habie që i doli.

– Ç’do të thotë kjo? – më foli me një qortim të zbutur, që unë nuk ia merrja kurrë për keq. Ishte intonacioni i zërit që bënte të mundur të mos i zemëroheshe dot.

– Jo, zemra e nonës, jo ashtu! – Të gjithë nipërit dhe mbesat e thërrisnin nona me përkëdheli.

– Nëna jote është një grua e mirë dhe e lavdërueshme, por e kanë mbytur hallet. Është njëri pa njëri këtu, e braktisur nga i shoqi dhe me dy vajza adoleshente për t’u kujdesur. Po e përjeton keq ngjarjen, e gjora grua. Ki mëshirë për të dhe qëndroi pranë. Nuk ka nënë mos ta dojë fëmijën, o bir.

Ishte e çuditshme fakti që ajo merrte në mbrojtje mamanë time, edhe pse ajo ishte nëna e babait tim. Për më tepër, nëna ime e kishte dhe atë në listën e të akuzuarve që e kishin çuar martesën e saj drejt divorcit.

– Oh, nona! Ti nuk e ke idenë si më keqtrajton ajo mua. Do doja më mirë të mos e njihja fare. Të të kisha ty nënë.

– Jooo, biri i nonës, jo! A i ke menduar ndonjëherë ata fëmijët e jetimoreve? Do të jepnin gjithçka të kishin dikë që ta thërrisnin nënë.

Nona, përveç të tjerave, ishte dhe një rrëfyese e shkëlqyer historish. U jepte dhe një ton dramatik-emocional ngjarjeve që tregonte. Historinë më ordinere kishte aftësi ta kthente në tragjedi shekspiriane. – E di ti, biro, historinë e zemrës së nënës?

Pa pritur përgjigjen time, ajo fillonte rrëfimin:

“Në një qytet të bukur e me rrugë të bukura të ndërtuara me gurë, jetonte një grua me djalin e saj. Gruaja ishte vejushë dhe i duhej të punonte

shumë për t'i siguruar një jetë të mirë djalit të saj. Për fatin e saj të keq, djali sa rritej e bëhej më i mbrapshtë. Aq i mbrapshtë sa një ditë vendosi të vriste nënën, t'i merrte zemrën dhe t'ia shiste te kasapi.”

Mua më vinte të përzier nga këto legjenda makabre, që i dëgjoja herë-herës.

“Siç e bëri planin, ashtu dhe e vuri në zbatim djali i mbrapshtë. Me zemrën e nënës futur në një kovë me akull, mori rrugën për te kasapi. Se si u pengua nëpër gurët e kalldrëmit dhe u rrëzua duke i bërë gjunjët copë. Kova iu rrokullis dhe bashkë me të edhe zemra e nënës që ishte brenda. Pas disa rrotullimeve e përplasjeve nëpër gurë ajo u ndal pranë djalit të gjakosur, dhe zemra foli: ‘U vrave, biri im?’.”

Ishte e pamundur të mos përlotheshe kur dëgjoje histori si kjo nga gjyshja ime. Por më shumë më prekte mirësia e saj, dashuria që më dhuronte, mesazhet që më përcillte me mënyrat e saj diplomatike. Fjalët e saj ishin si një balsam për një zemër të helmuar. Unë shpesh mbështesja kokën në prehrin e saj dhe e lija të më përkëdheltë flokët. Aty gjëja një prehje të çuditshme. Ajo ndërkohë tregonte ndonjë histori tjetër. Kisha filluar të mendoja se gjysmat e tyre i sajonte vetë. Si për shembull, përralla e Lulit me derrkucin. Unë kisha lexuar pothuaj gjithë librat për fëmijë që ishin në qarkullim në atë kohë, por këtë histori nuk e kisha ndeshur askund. Madje as sot. As shoqet e mia nuk e kishin dëgjuar kurrë. Por nuk kishte nip e mbesë që të kishte kaluar nëpër duart e gjyshes sime, që të mos e dinte. Ishte një nga historitë që ia kishim kërkuar të na e tregonte, të paktën, njëzet herë...

---

3. mungon ????????

* * *

E tashmja

– Ke rënë në mendime të thella, zemër, – tha Toni duke shtrënguar në ije një peshqir të madh të bardhë. I porsadalë nga dushi trupi i lëshonte avull. Ishte tmerrësisht tërheqës me flokët e zinj të lagur e të krehur përpjetë. Ashtu i dilnin më në pah sytë e tij të gjelbër. Ndërkohë që ai kishte vendosur dy gota në tavolinë dhe përpiquej të hapte një shishe shampanjë, trokiti dera. Ishte një djalë që kishte sjellë ushqime të porositura nga një restorant i shkëlqyer aty pranë.

– Mendova që sot të darkojmë brenda dhe të mos dalim fare. Le ta shpenzojmë gjithë kohën në praninë lakuriqe të njëri-tjetrit. Si thua?

– Ide brilante. Sikur të kishte dalë nga mendja ime.

– E po mendjet e ndritura mendojnë njësoj, thonë, – ai qeshi duke zbuluar dhëmbët e bardhë.

Kjo mbrëmje për mua do të shndërrohej në lumturia vetë dhe do të mbetej në kujtesën time përjetësisht. Çdo gjë ishte si një ëndërr. Toni, shampanja që më kishte sjellë në formë të shkëlqyer dhe, të bërit dashuri deri në rraskapitje. Nuk na pëlqente të flisnim për të shkuarën. Unë nuk pyesja pothuajse kurrë dhe Toni nuk jepte shumë shpjegime, gjithsesi. E vlerësoja që i ruante sekretet e isheve dhe nuk i përgojonte kurrë. Ndihesha xhelozë që kishte qenë i dikujt tjetër para meje, edhe pse kjo ishte gjëja më absurde. Ai qeshte dhe shtonte “mendo si duhet të ndihem unë”. Ai ishte shumë më tepër kureshtar dhe jo vetëm për të shkuarën time. I kisha treguar që unë nuk kisha histori, sepse isha martuar pa mbushur të njëzetat. Ishte kureshtar të dinte se çfarë më kishte tërhequr tek ai, deri në atë pikë sa të rrezikoja gjithçka kisha. Ishte kureshtar të dinte edhe se çfarë ndieja unë saktësisht për bashkëshortin.

– Unë nuk kam asnjë të drejtë të të mohoj ty atë pjesë të jetës sate që ka qenë e rëndësishme për ty dhe ndoshta vazhdon të jetë. – Ndoshta je provokuar dhe më parë, – vazhdonte, – por ishte këmbëngulja ime që të shtyu të më japësh një shans.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>